

NO HEM DE PERDRE MAI EL COR

Bardera ens agitava l'irracional amb el seu darrer llibre, *Fauna animal*. El lèxic brut i macabre d'uns contes que dessacralitzaven la verinosa condició humana no s'abandona ara a *Els homes del sac*. Un títol en plural on la llegenda es fa metàfora d'un col·lectiu (no necessàriament segresta-nens) llefiscós: la humanitat. Els 33 contes disparen bilis contra la degradació de les emocions en una potent caricatura. El llenguatge delira: "una donzella reclosa en ella mateixa", un rei Artús amb texans, un ogre sensible, un Cupido frustrat, un Home del Sac que recull nens i animals morts del carrer i els hi dóna sepultura, un Pinotxo poeta nascut per inseminació, un professor-granota, una dona-cigne, un Frodo de la tercera edat, o un híbrid entre una Blancaneus amb insomni i la Bella Dorment reflexionen sobre la psicosis des de la psicosis. Actualitzar la tradició sol drenar en dos rius podrits: o fan un conte, en teoria, per a adults (un producte eròtic o escatològic només pels adults imbècils) o es gira en rodó l'imaginari per fer-lo actual (una joguina trencada sense gràcia ni sentit). L'esterilitat d'ambdues tendències és, literàriament, un insult. Però Bardera se'n surt amb encert: reescriu el conte des d'una galàxia perpendicular a la nostra i no deixa res per verd. Se'l reinventa, el rebateja. Salvatge, honest, irònic, àcid, els seus personatges ens donen pel sac, ens esmolen la vergonya i ens desencaiquen la mandíbula (de riure, de repugnància, de llàstima). Els animals són els amos dels rituals i la irracionalitat (llegeixis veritat): hi ha goril·les que ultratgen el narrador, rates científiques amb bata blanca i micos que fan de guia pel frenopàtic. Els humans tenen un superàvit de saliva, són malignes (pederastes, assassins) i actuen, neuròtics, amb ritme desfermat. Estan "buits d'il·lusions i masegats", són com "esquelets" fracassats, ja no tenen cor i la felicitat no els dura gaire. Ploren en silenci i se suïciden un cop han conegut l'amor per acabar amb bon sabor de

boca. Una casa de bojos, un poble de *freaks* que cerquen les coordenades de l'agulla dins el paller. Com si esnifés d'un sol cop el món, el llibre dansa des dels monstres als homes del sac. I, al bell mig de l'esperpent, l'espantaocells, una narració més extensa que els contes, amb el llenguatge de la psicoanàlisi i la tècnica de la metanarració (el narrador-pacient explica rondalles a la seva analista-lector en una sessió interminable en què la víctima es fa botxí). La violència d'aquest text (que hostatja un nou flautista d'Hamelín i una dona-lloba) no té el contrapunt irònic dels altres contes, i el consell reiterat —"has de tenir paciència"— es fa tasca difícil. Però se salva amb les interpel·lacions al lector quan la psiquiatra el deixa sol (perquè ja no pot més: el paio és insofrible). Durant un lapse de temps quedem lobotomitzats, catatònics, com dins d'un trencaclosques. Haurem canviat els paràmetres de mirar el proïsme. I voldrem tornar a ser nens.